

L'Intransigent

PERIÒDIC NACIONALISTA DE JOVENTUTS

BARCELONA, 31 DE MAIG DE 1934

ROSSELLÓ, 363, 2º, 1.ª

Commemoració del Corpus del 1640

Nit de sang

Catalunya, Catalunya,
el teu dia s'és fet nit
i si ton present és negre
bé n'és més l'esdevenir.
El blat de tos plans i rostros
i els arbres de tos camins
un dia per altre es reguen
amb sang de tots amats fills,
puix per tot arreu en maten
els soldats del rei Felip,
com si el ser de la niçaga
fos el més negre dels crims.
De tants fills com alletares
un sol n'hi ha de ben vist,
només un que aidar-te puga
i és ton més dolent butxí,
Comte de Santa Coloma,
malviatge qui et parí!
que tants llamps caiguin en terra
i que de tants, cap te fir!
El dia que vares nàixer
fou un dia maleït,
més li valdria a la pàtria
que hagués nat un escorpi.
A la pobra de ta dida
devies rosegà el pit,
perque llet, malaguanyada!
et donà en lloc de verí;
perquè al veure't a la terra
no t'en tragué desseguit,
pel camí mateix dels àngels
envian-te al paradís;
que no hagués avui de fer-ho
la terra que t'engrandí,
no creient que per la paga
l'endogalesis així.
Tú, de sos braços de mare
n'has vist arrencar sos fills,
empenyent-los terra enfora
pel gust de veure'ls morir,
mentre tropes forasteres
en sos braços feien niu,
fent serralls d'aqueixes viles;
d'aqueixos camps, cementirs.
Prou sentires tú ses queixes,
prou sos gemecs has sentit,
prou l'has vista emmanillada
com un lladre de camins,
més, com un bord, no coneixes
de ta mare los sospirs
i podent bé deslligar-la
vas estrenyent el cordill.
Tú has vist tornar sa corona,
corona de joncs marins;
son ceptre d'or, una canya
amb què la vas percutint.
Veus que sa creu és feixuga
i altres creus li has afegit;

té set, i amb fel i vinagre
cremes sos llavis sovint.
Si mai t'ensenya les nafres,
gires la cara i t'en rius,
si amb unglots de cuca fera
no les hi acabes d'obrir.
En Serra ens engrillonares,
En Vergós i En Tamarit,
i, a haver-t'hi vist amb coratge,
hauries mort a En Clarís.
Mes, prou ja de malifetes,
avui arribes al cim:
la que temps ha botxineges
vol acabar esta nit.
Del càstic poc se li en dóna,
ja el rep així com així;
al menys per donar-li càstic
no seran tants els botxins.
Ja s'ou en el carrer Ample
com un salvatge alarít
la trompa que als montanyesos
fa posar la falç als dits.
Ja la branden verinosos,
i al seu tan feréstec dring,
els caps rodolen per terra
un o dos a cada pic.
Aí! la sang és tan ardent
que embriaga com el vi,
als qui en beuen una gota
no els sadolla pas un riu.
Al crit de mata-degolla
respostegen els veïns,
pels recones de les botigues
dents i queixals fent cruixir.
Via fora! Via fora!,
criden els tallants garfint,
i cercant per esmolar-los
colls i braços enemics.
Via fora! Via fora!
veu més alta els ho diu,
puix, *nang nang*, el coure s'alça,
en l'alf campanar del Pi.
Les portes cauen per terra,
sagnen cadires i llits;
qui dorm mai més se deixonda,
qui no dorm ja el fan dormir.
Precs i llàgrimes no hi valen,
no hi valen gemecs ni crits,
que allà van més quimerosos
aon ouen més sospirs.
La raó és la de l'espasa,
la llei és la del desig;
si així ells ho fan, els qui moren
els ho enseyaren així.
Allà hi ha els d'en Santa Cília,
els d'en Roc Guinart ací:
menys que sos ulls guspireja
la teia que lluu en sos dits.
Els diputats, en lliteres,
de les pletes van al mig

i al seu davant, dalt de perxes,
els caps de sos enemics.
Massa forta és la revenja,
segadors barcelonins,
massa forta que és estada,
puix de blat no en queda un bri.
Sols queda el dolent del Comte,
mes cal que estiga amañit;
per beure sang de la seva
avui es deixarà el vi.
Ja al bell davant de sa casa
fan un crit de «Via endins!»
rués d'homés i de feres
en infernal remolí.
Les portes que eren barrades
per terra van a bocins,
i escala amunt es rebaten
a tal de mals esperits.
Per tots els recones el cerquen
verinosos escorpins,
que ratllarien el ferro
si de ferro se cobris.
No deixen pedra per moure,
ni moble per migpartir;
la destrall feixuga arriba
allà on no arriba l'enginy.
Mes si entrant-hi renegaven,
bé reneguen més sortint,
havent desbotat la gàbia
i essent el pardal fugit.
I encenent amb la greu nova
les pletes del passadís,
a fora el mur es rebaten
per on diuen que ha sortit.
A cents, a cents se n'hi aboquen
i ja hi són a cents i a mils,
brandant altes tantes eines
per colgar-les en son pit.
Els uns al portal es queden
per visurar al qui n'ix,
altres pels camps s'esgarrien
que fosquegen com els llims.
Els qui pels camps s'esgarrien
el cerquen bé a l'endeví;
més com llambreguen de gana
més enllanet ja l'han vist.
Sis aprop se n'hi ensopeguen,
plegats al punt són allí:
sis eines de tall portaven,
les hi enfornen totes sis.
De Sant Bertran en les hortes,
part d'avall de Montjuïc,
damunt d'un pilot de pedres
s'aixeca una creu de pi.
Aneu-hi, fills de muntenya,
aneu-hi, barcelonins,
a resar un Pare nostre
per qui fou nostre butxí.

JACINT VERDAGUER, *Pbre.*